

dití pokud možno z užitků, jež jmění pozůstalostní poskytuje, a teprve, kdyby nestačily, lze sáhnouti na podstatu pozůstalostního jmění. Soudu pozůstalostnímu náleží vliv na způsob vyplacení odkazů pouze potud, pokud by bylo nutno odkazy vyplatiti z podstaty pozůstalostního jmění. Nařídil-li proto první soud se souhlasem vykonavatele poslední vůle, že odkazy mají býti zaplacený z užitků obchodního jmění, postupoval podle zákona a nemůže proto spoludědic Jan L. tomuto opatření důvodně odporovati, to tím méně, když se opatření to kryje i s návrhem druhého dědice.

Čís. 7296.

Odkázal-li nesporný soudce nárok nezletilého dítěte proti dědovi na výživné na pořad práva usnesením, jež bylo doručeno oběma stranám a do něhož si nebylo stěžováno, nelze v napotomním sporu o výživné dítěti k nepřípustnosti pořadu práva (§ 42, třetí odstavec, j. n.).

(Rozh. ze dne 7. září 1927, R I 751/27.)

Poručník nezletilého dítěte žádal původně v nesporném řízení, by bylo dědovi dítěte uloženo platiti na výživu dítěte. Soud první stolice odkázal usnesením návrh na pořad práva. Do tohoto usnesení nebylo si stěžováno. Poručník žaloval napotom děda dítěte o placení výživného. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalobou, o níž tu jde, domáhá se nezletilý Alfred P. placení výživného na svém dědovi. Judikátem bývalého vídeňského nejvyššího soudního dvoru čis. 237 (úřední sbírka čis. 1664) bylo vysloveno, že o takovýchto nárocích dlužno rozhodovati v řízení nesporném. Soud první stolice také ve svém odůvodnění judikát ten uvádí, má však za to, že v souzeném případě nesporné řízení již provésti nelze, poněvadž žalobce usnesením okresního soudu ze dne 23. března 1927 byl se svým nárokem na výživné poukázán na pořad práva a usnesení to nabylo právní moci, takže procesní soud je tímto usnesením vázán. Jest sice správné, že se v citovaném judikátu podotýká, že za předpokladů § 2 čis. 7 cis. pat. z 9. srpna 1854 ř. z. čis. 208 může nastati ovšem případ, že bude třeba nesporné řízení přerušiti a nezletilé děti s jich vyživovacími nároky odkázati na pořad práva, avšak tento případ, jak ze spisů opatrovnických okresního soudu vychází na jevo, nenastal, ježto opatrovnický soud nesporné řízení vůbec nezavedl, nýbrž prostě ihned nezletilého žalobce s jeho vyživovacími nároky odkázal na pořad práva. V souzeném případě nejde, jak správně stížnost uvádí, o otázku příslušnosti soudní, nýbrž o otázku přípustnosti pořadu práva. K přípustnosti pořadu práva dlužno podle § 240 třetí odstavec c. ř. s. povždy z úřední moci hleděti, řízení o takovéto věci na pořad práva nenáležející jest podle § 477 čis. 6 zmatečným, a bylo proto stížnosti vyhověno, dosavadní řízení bylo jako zmatečné zrušeno a žaloba byla pro nepřípustnost pořadu práva odmítnuta.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde o to, zda bylo rozhodnutím okresního soudu ze dne 23. března 1927, jímž byl žalobce s nárokem na výživu, uplatňovaným proti žalovanému, odkázán na pořad práva, rozhodnuto právoplatně o otázce přípustnosti pořadu práva. K tomu jest přisvědčiti. Rozhodnutí toto bylo vydáno v nesporném řízení a stalo se závazným a mohlo nabýti formální moci práva, nabyly-li jím třetí osoby práv (§ 9 nesp. pat.). Že tomu tak jest, vyplývá z věci samé, ježto bylo rozhodnutí to doručeno jak nynějšímu žalobci, tak i nynějšímu žalovanému a ten i onen, nepodav do něho stížnost, nabyl práva, by uplatňování sporného nároku na výživu dělo se pořadem práva. I když tedy jest podle judikátu vídeňského nejvyššího soudu čís. 237 (úřední sb. čís. 1664) rozhodovati o nároku nezletilých dětí na výživu proti dědovi (§ 143 obč. zák.) v nesporném řízení, nelze ani soudu první stolice, ani vyšším soudům hleděti k namítané ve sporu nepřipustnosti pořadu práva, ježto bylo již jiným soudem rozhodnuto o otázce té usnesením, nabyvším formální moci práva a dosud vízícím, v ten smysl, že věc patří na pořad práva (§ 42 třetí odstavec j. n. a plenární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1924, pres. 1582/23 čís. 3775 sb. n. s.).

Čís. 7297.

V řízení úpadkovém jest k rekursu oprávněn zásadně každý, kdo jest účastněn na úpadkovém řízení nebo vystupuje v mezích svého úřadu a cítí se dotýcným výrokem zkrácen ve svém právu. Členu věřitelského výboru nepřisluší právo rekursu do usnesení soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu, by byl on pokud se týče jiný člen věřitelského výboru sprostěn z úřadu jako člen výboru.

(Rozh. ze dne 7. září 1927, R I 762/27.)

K návrhu správce úpadkové podstaty a členů věřitelského výboru Dra K-a, Josefa Sch-a a Dra M-a zbavil soud první stolice člena věřitelského výboru Dra Jindřicha T-a jeho úřadu. Rekursní soud zrušil k rekursu Dra Jindřicha T-a napadené usnesení a zamítl návrh na zbavení Dra Jindřicha T-a úřadu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Josefa Sch-a, dovolacím rekursu správce úpadkové podstaty vyhověl a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs Dra Jindřicha T-a.

D ů v o d y:

Jde především o otázku, zda členu věřitelského výboru v řízení úpadkovém přísluší právo rekursu do usnesení soudu, jímž byl sprostěn z úřadu jako člen výboru. Rekursní soud se vůbec neobíral touto otáz-